

Р. Њутн: "У овој књизи је испрличана историја злочина према науци... Мислим на злочин који је извршио научник против својих колега научника и ученика, издају етике и чистоте своје професије, преступ који је заувек лишио човечанство темељне информације, која се односи на најважније области астрономије и историје" [356, стр. 10]. А завршава своју књигу Њутн овако: "Завршни резимеи. Сва лична Птоломејева посматрања која користи у "Синтаксису" (= "Алмагест" - А.Ф.), колико је то било могуће проверити, показала су се као фалсификати. Многа осматрања приписана другим астрономима такође су део преваре коју је учинио Птоломеј. Његов рад у изобиљу садржи теоријске грешке и недостатак разумевања, како смо показали у 13. одељку. ...Сама егзистенција "Синтаксиса" је довела до тога да су за нас изгубљени многи оригинални радови грчких астронома. Уместо тога, добили смо у наслеђе само један модел, па и то под знаком питања припада ли уопште тај допринос астрономији самом Птоломеју... Постаје јасно да ниједно Птоломејево тврђење не може бити прихваћено уколико није потврђено од аутора потпуно независних од њега. Сва истраживања, било у историји или астрономији, заснована на "Синтаксису", треба прерадити. Не знам шта ће помислити други, али за мене постоји само једна дефинитивна оцена: "Синтаксис" је астрономији нанео више штете него било који икада написани рад и било би за астрономију много боље да та књига уопште није постојала. На тај начин, Птоломеј није највећи астроном античког доба, он је још необичнија фигура: он је најуспешнији преварант у историји науке" [356, стр. 367-368].

Калашњиков, Носовски и Фоменко су одлучили да проблему датирања "Алмагеста" приђу са позиција друкчијих од поменутих истраживача. Не ослањајући се на њихове аргументе Калашњиков, Носовски и Фоменко су успели да развију нову методу датирања звезданих каталога (не само "Алмагеста"). Метода је заснована на геометријској и статистичкој анализи каталога, а такође сопственом кретању звезда и њихових конфигурација.

Године 1987. као реакција на ауторове публикације [323] и [332] појавио се рад Ј.Н. Јефремова и Е.Д. Павловске [373], где се тврдило да се каталог "Алмагеста" по сопственом кретању звезда датира у 13. год. са тачношћу до ± 100 година. Фактички се у [373] анализира кретање само две звезде: Арктура и θ^2 Еридана. Више од тога, датирање "Алмагеста" добијено у [373] заснива се само на θ^2 Еридана, пошто је датирање по Арктуру сасвим друкчије: 250. год. (в. [373]). Зато овде има смисла анализирати само θ^2 Еридана. Идентификација ове звезде са одговарајућом звездом "Алмагеста" зависи од априорног датирања каталога. Звезда се брзо креће и узастопно идентификује са разним звездама "Алмагеста", и то са звездама број 778, 779, 780 (по нумерацији из [372]). Звезда 779 се у [372] и [373] идентификује са θ^2 Еридана само на основу тога да је око почетка н.е. θ^2 Еридана била најближа звезди 779 из "Алмагеста". Али овде се претпоставља да је "Алмагест" већ датиран око почетка н.е. Ако одбацимо ту хипотезу, у "Алмагесту" се појављују други кандидати за идентификацију са покретном θ^2 Еридана. На пример, на интервалу од 900. до 1900. год. реалном положају θ^2 Еридана најбоље одговара